

og Fedevarebutikkerne. Vi maa ind paa den Politik, at Hjemmemarkedet først skal tilfredsstilles, saa kan vi derefter udføre det, vi har for meget. Det kan lidet nytte, at vi har Kul og Jern til Fabrikkerne, naar vi ikke kan skaffe Arbejderne Føde, saa at de kan gøre et Stykke Arbejde i Fabrikkerne.

Det ærede Medlem fra Kolding (Laursen) plejer altid ved Finanslovsforslagets første Behandling paa Venstres Vegne at aabne den egentlige Offensiv mod Socialdemokratiet. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) er jo en meget mere omgængelig Mand og ogsaa en Mand, der efter min Mening ser langt mere forstaaende paa mit Partis Virksomhed og giver os Ret i det, som han synes er rigtigt. Han har jo ogsaa en Gang, tror jeg, brugt det Udtryk, at det var ingen Skade til, man havde et radikalt Parti bag sig, som kunde drive Udviklingen noget stærkere frem. Jeg udtaler mig i det hele anerkendende om den Maade, hvorpaa Venstres Ordfører som Regel omtaler Socialdemokratiets Virksomhed. Derimod kunde det ærede Medlem fra Kolding ikke undlade sine sædvanlige noget — synes jeg — perfide Angreb. Han talte om Socialisterne, der nu havde holdt Vaabenhvile med Hensyn til Bekæmpelsen af Kapitalismen. Vaabenhvile — det vil jeg nok sige! Kan det ærede Medlem da ikke huske, at vi allerede, da Krigssituationen indtraadte, begyndte et stærkt Angreb paa den kapitalistiske Udnyttelse af Konjunkturerne, og at man forlangte en Partifælle udleveret til Afbankning udenfor Salen, nemlig det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Stilling)? Og kan det ærede Medlem ikke huske, hvad der var Anledning til, at det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds forlangtes udleveret? Jo, Anledningen var den, at han havde angrebet Venstres første Handelsminister. Saa vidt mig bekendt var han nemlig den, der egentlig højste Fanen for kapitalistisk Udnyttelse og Spekulation under Krigen. Aldrig saa snart var Krigssituationen indtraadt, førend Statsbanerne var vanskeligt stillede med Hensyn til Kulforsyning, og Statsbaneadministrationen og Ministeren for offentlige Arbejder saa sig da om efter Kul — der begyndte jo ogsaa allerede den Gang en Indskrænkning af Toggangen. Man fik da at vide, at Johan Hansen, den tidligere Handelsminister, laa med en betydelig Kulbeholdning. Det var Kul, som var importerede før Krigen til den gamle Pris, men denne Johan Hansen vilde skam

ikke sælge disse Kul til den danske Stat med den sædvanlige Avance; nej, han forlangte først en ekstra Avance paa 250,000 Kr., og under de fortsatte Forhandlinger lykkedes det kun at faa ham til at aflevere Kullene til Staten mod en ekstra Avance paa 125,000 Kr. Det var en af det ærede Medlem fra Koldings allernærmeste Venner og Partifæller, som saaledes begyndte den overordentlig hensynsløse Udnyttelse af Konjunkturerne under Krigen. Derfor skal det ærede Medlem være varsom med at rette Bebrejdelser mod os i det Stykke. Vi har under hele Krigssituationen gentaget vor Kritik overfor den Art Forhold, og det er sandelig ikke det ærede Medlems Skyld, at vi endelig den 1. Februar 1917 fik et Cirkulære, der forbyder — ikke forhindrer desværre, for det ses jo, at der stadig maa ske Paatale af Overtrædelser —, men i hvert Fald forbyder en utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne. Det var den ærede tidligere Handelsminister, som gav Eksemplet, og det blev altsaa givet fra oven; at det er blevet taget op længere ned efter, er egentlig slet ikke saa underligt. Den tidligere Handelsminister var jo ogsaa med i en anden Affære, nemlig den berygtede Brødkorneksport til Tyskland. Han leverede Skibet, som Konsulen i Aarhus havde Brug for til at føre det Brødkorn, vi selv trængte til, ned til vort Naboland. Jeg synes altsaa, at det ærede Medlem ikke paa ny skal begynde sin Offensiv her specielt mod Socialdemokratiet ud fra den Betragtning, at vi ikke har været stærkt nok fremme i Bekæmpelsen af den kapitalistiske Udbytning. Jeg har aldrig hørt det ærede Medlem udtale sig bebrejdende overfor disse Forhold, medens vi i hver eneste Samling, ved hver Lejlighed, der har været dertil, baade her i Tinget, paa Møder og i Pressen, har stemplet den Slags efter Fortjeneste.

Der har været talt om Kartoffelforsyningen, og denne Sag giver mig Anledning til at rette en eneste Henstilling til den højtærede Indenrigsminister, nemlig den, at man søger at faa Sagen ind i en saadan Gænge, at vi i Kommunerne, som har faaet Paalæg om at sikre Befolkningen Kartoffler ved kommunalt Indkøb, ogsaa bliver i Stand til at faa Kartoffler. Det har ikke været muligt nede hos os; men jeg kunde tænke mig, at man dog uden at sætte et stort Ekspropriationsmaskineri i Gang kunde faa denne Sag ind i en bedre Gænge. Jeg henstiller det i hvert Fald til Overvejelse.